

Arrest

nr. 179 229 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen X
woonplaats:

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 13 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 februari 2016.

1.3. Op 19 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Baardheere (Gedo-regio) en te behoren tot de minderheidsclan Ashraf.

U werd op 27 november 1983 geboren te Baardheere. U groeide op in de ouderlijke woning in het dorp Kormari in de omgeving van Baardheere. Van 2003 tot 2011 woonde u in Pakistan alwaar u een diploma verpleegkunde en een diploma Public Health Management behaalde. Na uw terugkeer uit Pakistan in 2011 werkte u gedurende 2 maanden als nutrition medical assistant in Mogadishu voor de ngo Relief International. U kende problemen met de familieleden van een Habr Gedir-meisje dat naast de job van nutrition medical assistant had gegrepen. Eind maart 2011 keerde u terug naar Kormari. Op 13 augustus 2011 huwde u te Kormari met M.(...) B.(...) S.(...). Op 4 april 2012 werd uw dochter A.(...) M.(...) B.(...) geboren te Baardheere. Begin 2013 openden u en uw moeder een zorgcentrum voor moeders en kinderen. In mei 2013 verhuisde u naar Baardheere. Op 27 augustus 2013 werd uw dochter Al.(...) M.(...) B.(...) geboren te Baardheere. Uw moeder was vroedvrouw en jullie deden soms vaccinaties in het zorgcentrum. Aangezien jullie veel patiënten hadden was de Marehan-clan jaloers op jullie. U werd geslagen en beschoten door leden van de Marehan-clan. In maart 2014 zette u het zorgcentrum stop. In april 2014 ging u naar uw oom die uw vlucht voorbereidde. U besloot Somalië te ontvluchten omdat u mishandeld en geslagen werd door clanleden van de Marehan-clan en u voor uw leven vreesde. Op 1 mei 2014 reisde u naar Abu Dhabi (VAE). Op 4 juni 2014 arriveerde u in België. De smokkelaar, A.(...), beweerde in België dat er te weinig werd betaald voor uw vlucht. Vervolgens wilde de smokkelaar met u trouwen maar u weigerde. Hierop dreigde hij uw kinderen te zullen vermoorden. Aldus besloot u vrijwillig mee terug te keren naar Somalië met de smokkelaar. Op 9 juni 2014 reisde u terug naar Mogadishu met de smokkelaar. Aangekomen op de luchthaven van Mogadishu ging de smokkelaar weg. Eind juni 2014 keerde u terug naar Baardheere. Begin 2015 begon u te werken als verpleegster in het algemeen ziekenhuis van Baardheere. U vertelde vaak over de noodzaak van studies voor meisjes en gaf voorlichting over vrouwenbesnijdenis. Al-Shabaab vroeg u te stoppen met zulke zaken te vertellen en wilde u inlijven. Op 14 februari 2015 werd u thuis gearresteerd door leden van Al-Shabaab. U werd 20 dagen vastgehouden op het platteland rond Mogadishu waarna u kon ontsnappen. U ging naar uw oom die opnieuw smokkelaar A.(...) contacteerde. Op 15 maart 2015 verliet u Somalië en reisde u per vliegtuig naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). Op 20 april 2015 verliet u de VAE per vliegtuig en reisde u naar België alwaar u op 20 april 2015 arriveerde. Op 15 mei 2015 verliet u per trein België en reisde u naar Zweden. Op 18 mei 2015 vroeg u asiel aan te Zweden. In het kader van Dublin werd u overgedragen aan België. Op 7 juli 2015 verliet u Zweden en arriveerde u per vliegtuig in België. Op 8 juli 2015 diende u een asielaanvraag in België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Somalië een vrees koestert voor (1) clanleden van de Marehan en (2) Al- Shabaab (zie gehoorverslag CGVS dd. 4 februari 2016, p.19).

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 4 februari 2016, p.2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor

het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevestigd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

In casu werd, op basis van uw vingerafdrukken, vastgesteld dat u op 30 april 2014 een visumaanvraag indiende bij de Ambassade van België te Abu Dhabi (VAE), op 22 juni 2014 een visumaanvraag indiende bij de Spaanse ambassade te Abu Dhabi (VAE) en op 15 maart 2015 een visumaanvraag indiende bij de Ambassade van België te Abu Dhabi (VAE). Uit informatie verkregen van de Belgische ambassade te Abu Dhabi (VAE) blijkt dat u bij uw visumaanvragen een Djiboutiaans paspoort neerlegde met paspoortnummer 10RE72581 (843/2013) dat uitgereikt werd te Djibouti op 30 juni 2013 en in uw visumaanvraagformulieren noteerde dat u geboren werd in Djibouti en over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt (zie COI Case Visa 2016-ARE01 dd. 10 februari 2016). Bovendien verklaarde u in uw visumaanvraagformulieren dat u resideerde in Sharjah (VAE) en tevens bevestigde de Ambassade van België in Abu Dhabi dat u in de VAE resideert onder het sponsorschap van uw Ethiopische echtgenoot, M.(...) B.(...) S.(...), die op datum van het antwoorddocument, 10 februari 2016, nog steeds in de VAE werkzaam zou zijn (zie COI Case Visa 2016-ARE01 dd. 10 februari 2016). Uw visumaanvraag bevat voorts een kopie van uw verblijfsvergunning in de VAE die uitgereikt werd op 18 februari 2014 te Sharjah (VAE) (zie COI Case Visa 2016-ARE01 dd. 10 februari 2016).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Baardheere gelegen in de provincie Gedo en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 4 februari 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor en/of op het einde van het gehoor zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht

biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Wanneer de interviewer van het CGVS u confronteert met de vaststelling dat u driemaal een visumaanvraag lanceerde in de VAE - eenmaal bij de Spaanse ambassade en tweemaal bij de Belgische ambassade -, dat hierbij telkens uw vingerafdrukken werden genomen en dat u telkens in het bezit was van een echt Djiboutiaans paspoort op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) geboren op 27 november 1983 (p. 23) verklaarde u dat u niet uit Djibouti komt en dat de reisagent alles regelde (p. 23). Gesteld dat uit onze informatie blijkt dat u over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt ontkent u dit wederom (p. 24). Wanneer u tot slot door de interviewer van het CGVS wordt opgeworpen "Wij denken aan de hand van het gegevens uit het visumdossier dat u Djiboutiaanse bent. Ik heb u in het begin van het gehoor uitgelegd dat u mij een correct zicht op uw werkelijke nationaliteit en eventuele andere verblijfplaatsen voor uw komst naar België moet geven. Anders kunnen wij uw nood aan bescherming niet correct beoordelen. Ik verwacht van u dat u mij zoveel mogelijk informatie over uw reële situatie geeft en dat u de waarheid vertelt. Voor de beoordeling van uw asielaanvraag is het van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en eventuele eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België?" (p. 27) antwoordt u "Ik ben geen Djiboutiaanse" (p. 27). U beweerde dat u reisde met een vals Djiboutiaans paspoort (zie verklaring DVZ dd. 13 oktober 2015, punt 26). U verklaarde dat u tussen 1 mei 2014 en 4 juni 2014 in Abu Dhabi (VAE) verbleef en aldaar door de smokkelaar opgesloten werd in een woning (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 12). U beweerde tijdens uw opsluiting nooit buiten geweest te zijn in Abu Dhabi (VAE) en nergens heen te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 13). Ook wat betreft uw verblijf in Abu Dhabi (VAE) van 15 maart 2015 tot 20 april 2015 verklaarde u in dezelfde woning als voorheen te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 15), tijdens uw verblijf in Abu Dhabi (VAE) nooit buiten te zijn gekomen en nooit op straat te zijn gekomen tijdens uw verblijf in Abu Dhabi (VAE) (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 15). U verklaarde dat de smokkelaar tijdens de reis het paspoort bijhield en in zijn zak stak en dat u het paspoort enkel bij een controle in handen kreeg (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 13). In dit verband beweerde u dat de smokkelaar u slechts het paspoort gaf aan een controlepost (zie verklaring DVZ dd. 13 oktober 2015, punt 26). **Deze beweringen gaan echter in tegen informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat u zowel op 30 april 2014 als op 15 maart 2015 een visumaanvraag indiende bij de Ambassade van België in Abu Dhabi (VAE) en alwaar – in het kader van uw visumaanvragen – uw vingerafdrukken werden genomen.** Daarnaast werden uw vingerafdrukken eveneens genomen op 22 juni 2014 op de Spaanse ambassade te Abu Dhabi (zie informatie in administratief dossier). Wanneer de interviewer van het CGVS u confronteerde met de vaststellingen dat uw vingerafdrukken genomen werden in de VAE en dat uit informatie blijkt dat uw vingerafdrukken driemaal genomen werden in ambassades in de VAE (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 15-16) wijzigde u uw verklaringen en beweerde u plotsklaps dat de smokkelaar u eenmaal uw vingerafdrukken liet afgeven in Abu Dhabi en dat u de vraag of u buiten kwam in Abu Dhabi verkeerd had begrepen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 15-16). Nogmaals gesteld "Uit onze informatie blijkt dat uw vingerafdrukken 3 maal genomen werden telkens in ambassades te Abu Dhabi?" repliceerde u "Ik herinner me slechts een keer" (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 23). Hoewel u aanvankelijk beweerde zich niet te herinneren of u op de ambassade documenten diende te ondertekenen (p. 23) stelde u nadien "Ik herinner het me niet maar waarschijnlijk ondertekende ik wel documenten" (p. 23). Gesteld "Normaliter zou u driemaal persoonlijk naar de ambassade zijn gegaan om een visum aan te vragen" (p. 23) en "Ging u driemaal naar ambassades [in de VAE]?" (p. 23) stelde u plotsklaps dat u naar verschillende plekken werd gebracht door de smokkelaar (p.23) en dat u zich herinnert dat de smokkelaar u op 2 momenten naar 2 plekken bracht (p. 24). Opnieuw geconfronteerd met uw eerdere verklaringen waarbij u stelde dat u opgesloten bleef [in de VAE] en niet buiten kwam (p. 24) repliceerde u "Ik bedoelde dat ik niet in de stad mocht rondlopen maar hij nam me wel mee buiten naar plaatsen" (p. 24). **De vaststelling dat u uw verklaringen steeds aanpast naargelang de interviewer van het CGVS u confronteert met anomalieën in uw verklaringen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.** Daarenboven blijkt uit uw Zweeds asioldossier dat u in Zweden verklaarde dat u in 2014 gedurende drie dagen in België verbleef voor werkdoeleinden – hetgeen overeenkomt met de informatie in uw visumdossier dat u voor een conferentie genaamd "Youth Cross Continental Cooperation Summit 2014" van 22 tot 25 mei 2014 werd verwacht (zie COI Case Visa 2016-ARE01 dd. 10 februari 2016) en dat u in Zweden toegaf een visum voor Spanje te hebben aangevraagd (zie Zweeds asioldossier).

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan

internationale bescherming wat betreft uw ingeroepen vrees voor meerderheidsclans in Somalië en Al-Shabaab.

Aangezien uit uw visumdossier blijkt dat u over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt dient uw asielaanvraag ten opzichte van Djibouti beoordeeld te worden.

Wat betreft uw bewering dat uw dochters niet besneden zijn maar riskeren VGV te ondergaan dient opgemerkt te worden dat het CGVS de asielaanvraag van personen die niet in België verblijven, niet kan beoordelen. Het feit zich buiten het land van herkomst te bevinden, is namelijk een van de vijf voorwaarden om in aanmerking te komen voor een status van internationale bescherming.

In verband met de fysieke en psychologische gevolgen van de genitale verminking uit het verleden dient u medische attesten van dr. A.(...) V.(...) op datum van 10 augustus 2015 en 30 november 2015 in. De enige conclusies die de commissaris-generaal kan trekken uit deze documenten, zijn enerzijds dat u in het verleden genitale verminking hebt ondergaan op de leeftijd van 7 jaar en dat u gevolgen van deze verminking ondervindt, en anderzijds dat u verzorging hebt kunnen krijgen om de effecten van deze gevolgen te verhelpen en/of om deze gevolgen te verzachten.

In verband met het psychologische aspect van uw besnijdenis hebt u verklaard dat u besneden werd op de leeftijd van 7 jaar, en vervolgens de volgende evolutie hebt doorgemaakt: u vervolmaakte universitaire studies in Pakistan en had een beroepsleven. De medische attesten stellen dat u besneden en dichtgenaaid werd en nu open bent door seksueel contact – u bent een gehuwde vrouw. Bijgevolg hebt u geen enkel element vermeld dat bij u een zodanige vrees kan opwekken dat deze zou doen veronderstellen dat een terugkeer naar Djibouti ondenkbaar zou zijn wegens de gevolgen van uw besnijdenis in het verleden.

Hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologische welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Wat betreft de door u voorgelegde studentenkaart van Preston University Campus Islamabad op naam van Z.(...) Z.(...) S.(...) M.(...), de door u voorgelegde Degree of Executive Master of Business Administration in Health Management op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) en het door u voorgelegde Diploma in General Nursing op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) kan gezegd worden dat uw universitaire studies in Pakistan geenszins ter discussie worden gesteld in het kader van onderhavige asielaanvraag. Wat betreft de door u voorgelegde employee ID op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) van Relief International kan gesteld worden dat deze kaart geenszins een bewijs vormt voor uw beweerde Somalische nationaliteit noch de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in Somalië kan staven. Wat betreft het door u voorgelegde Certificate of Recognition op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) dat stelt dat u in december 2005 uw diensten aanbood in het kader van de Post Earthquake Relief Operations in Pakistan kan gezegd worden dat dit document geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de door u voorgelegde persoonlijke foto's die aantonen dat u in de gezondheidssector werkzaam was kan slechts gezegd worden dat deze foto's noch uw beweerde Somalische nationaliteit noch de door u ingeroepen asielmotieven kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggedrukt naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt zij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekster betwist met klem dat zij over de Djiboutiaanse nationaliteit zou beschikken en dus gelogen zou hebben over haar Somalische nationaliteit. Zij stelt dat zij met hulp van de smokkelaar haar vlucht naar België georganiseerd heeft en dat haar een vals Djiboutiaans paspoort werd gegeven en alles geregeld werd alsof zij over de Djiboutiaanse nationaliteit zou beschikken. Niets is echter minder waar, aldus verzoekster, die volhardt dat zij de Somalische nationaliteit bezit, hetgeen volgens haar ook blijkt uit haar uitgebreide kennis omtrent haar regio van herkomst uit Somalië. Zij citeert te dezen een aantal passages uit het gehoorverslag en meent dat het niet ernstig is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zich enkel te baseren op een vals Djiboutiaans paspoort om haar als Djiboutiaanse te beschouwen, terwijl uit al haar antwoorden blijkt dat zij weldegelijk over de Somalische nationaliteit beschikt. De hoeveelheid informatie die zij meedeelde tijdens het gehoor, kon zij onmogelijk kennen indien zij niet effectief van haar regio afkomstig zou zijn, aldus verzoekster, die nog laakt dat het Commissariaat-generaal helemaal niet motiveert omtrent haar asielrelaas, terwijl zij het hierover nochtans uitgebreid heeft gehad tijdens haar gehoor.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) uit haar visumdossier blijkt dat zij over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt, dat zij driemaal een visumaanvraag lanceerde in de VAE – eenmaal bij de Spaanse ambassade en tweemaal bij de Belgische ambassade – waarbij telkens haar vingerafdrukken werden genomen en zij telkens in het bezit was van een echt Djiboutiaans paspoort, en dat haar op 18 februari 2014 een verblijfsvergunning werd uitgereikt in de VAE, waar zij resideert onder het sponsorschap van haar Ethiopische echtgenoot, die op datum van het antwoorddocument, 10 februari 2016, nog steeds in de VAE werkzaam zou zijn, en zij, wanneer zij geconfronteerd werd met de gegevens uit haar visumdossier, haar verklaringen steeds aanpast naargelang de interviewer van het Commissariaat-generaal haar confronteert met de anomalieën in haar verklaringen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat (1) zij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Baardheere gelegen in de provincie Gedo en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken, (2) bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door haar ingeroepen vrees voor meerderheidsclans in Somalië en Al Shabaab en (3) haar asielaanvraag, gelet op het feit dat zij over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt, ten opzichte van Djibouti beoordeeld dient te worden, (ii) zij beweert dat haar dochters niet besneden zijn maar riskeren VGV te ondergaan, doch het Commissariaat-generaal de asielaanvraag van personen die niet in België verblijven niet kan beoordelen, (iii) de enige conclusies die de commissaris-generaal kan trekken uit de door haar neergelegde medische attesten zijn enerzijds dat zij in het verleden genitale verminking heeft ondergaan op de leeftijd van 7 jaar en dat zij gevolgen van deze verminking ondervindt en anderzijds dat zij verzorging heeft kunnen krijgen om de effecten van deze gevolgen te verhelpen en/of om deze gevolgen te verzachten, (iv) zij geen enkel element heeft vermeld dat bij haar een zodanige vrees kan opwekken dat deze zou doen veronderstellen dat een terugkeer naar Djibouti ondenkbaar zou zijn wegens de gevolgen van haar besnijdenis in het verleden, (v) de gevolgen die zij zou ondervinden van de besnijdenis die zij in het verleden heeft ondergaan niet kunnen gelijkgesteld worden met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, dat tot doel heeft een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolging en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen, de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling ook volledig ondoeltreffend is om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging aangezien

het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van de betrokkene en het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden alleen niet volstaat om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen en (vi) de overige door haar neergelegde documenten noch haar beweerde Somalische nationaliteit noch de door haar ingeroepen asielmotieven kunnen staven.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 augustus 2016 (CG nr. 1516672), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekster moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de

vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen.

2.5. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde Somalische nationaliteit aangezien uit haar visumdossier blijkt dat zij over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal komt tot deze conclusie op basis van volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier: *“In casu werd, op basis van uw vingerafdrukken, vastgesteld dat u op 30 april 2014 een visumaanvraag indiende bij de Ambassade van België te Abu Dhabi (VAE), op 22 juni 2014 een visumaanvraag indiende bij de Spaanse ambassade te Abu Dhabi (VAE) en op 15 maart 2015 een visumaanvraag indiende bij de Ambassade van België te Abu Dhabi (VAE). Uit informatie verkregen van de Belgische ambassade te Abu Dhabi (VAE) blijkt dat u bij uw visumaanvragen een Djiboutiaans paspoort neerlegde met paspoortnummer 10RE72581 (843/2013) dat uitgereikt werd te Djibouti op 30 juni 2013 en in uw visumaanvraagformulieren noteerde dat u geboren werd in Djibouti en over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt (zie COI Case Visa 2016-ARE01 dd. 10 februari 20165). Bovendien verklaarde u in uw visumaanvraagformulieren dat u resideerde in Sharjah (VAE) en tevens bevestigt de Ambassade van België in Abu Dhabi dat u in de VAE resideert onder het sponsorschap van uw Ethiopische echtgenoot, M.(...) B.(...) S.(...), die op datum van het antwoorddocument, 10 februari 2016, nog steeds in de VAE werkzaam zou zijn (zie COI Case Visa 2016-ARE01 dd. 10 februari 20165). Uw visumaanvraag bevat voorts een kopie van uw verblijfsvergunning in de VAE die uitgereikt werd op 18 februari 2014 te Sharjah (VAE) (zie COI Case Visa 2016-ARE01 dd. 10 februari 20165).”*

Verzoekster betwist met klem dat zij over de Djiboutiaanse nationaliteit zou beschikken en werpt op dat zij met een vals Djiboutiaans paspoort naar België reisde en dat de smokkelaar alles regelde. Zij komt hiermee echter niet verder dan het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen in dit verband, die evenwel volstrekt ongeloofwaardig moeten worden geacht zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing: *“Wanneer de interviewer van het CGVS u confronteert met de vaststelling dat u driemaal een visumaanvraag lanceerde in de VAE - eenmaal bij de Spaanse ambassade en tweemaal bij de Belgische ambassade -, dat hierbij telkens uw vingerafdrukken werden genomen en dat u telkens in het bezit was van een echt Djiboutiaans paspoort op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) geboren op 27 november 1983 (p. 23) verklaarde u dat u niet uit Djibouti komt en dat de reisagent alles regelde (p. 23). Gesteld dat uit onze informatie blijkt dat u over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt ontkent u dit wederom (p. 24). Wanneer u tot slot door de interviewer van het CGVS wordt opgeworpen “Wij denken aan de hand van het gegevens uit het visumdossier dat u Djiboutiaanse bent. Ik heb u in het begin van het gehoor uitgelegd dat u mij een correct zicht op uw werkelijke nationaliteit en eventuele andere verblijfplaatsen voor uw komst naar België moet geven. Anders kunnen wij uw nood aan bescherming niet correct beoordelen. Ik verwacht van u dat u mij zoveel mogelijk informatie over uw reële situatie geeft en dat u de waarheid vertelt. Voor de beoordeling van uw asielaanvraag is het van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en eventuele eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België?” (p. 27) antwoordt u “Ik ben geen Djiboutiaanse” (p. 27). U beweerde dat u reisde met een vals Djiboutiaans paspoort (zie verklaring DVZ dd. 13 oktober 2015, punt 26). U verklaarde dat u tussen 1 mei 2014 en 4 juni 2014 in Abu Dhabi (VAE) verbleef en aldaar door de smokkelaar opgesloten werd in een woning (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 12). U beweerde tijdens uw opsluiting nooit buiten geweest te zijn in Abu Dhabi (VAE) en nergens heen te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 13). Ook wat betreft uw verblijf in Abu Dhabi (VAE) van 15 maart 2015 tot 20 april 2015 verklaarde u in dezelfde woning als voorheen te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 15), tijdens uw verblijf in Abu Dhabi (VAE) nooit buiten te zijn gekomen en nooit op straat te zijn gekomen tijdens uw verblijf in Abu Dhabi (VAE) (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 15). U verklaarde dat de smokkelaar tijdens de reis het paspoort bijhield en in zijn zak stak en dat u het paspoort enkel bij een controle in handen kreeg (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 13). In dit verband beweerde u dat de smokkelaar u slechts het paspoort gaf aan een controlepost (zie verklaring DVZ dd. 13 oktober 2015, punt 26). **Deze beweringen gaan echter in tegen informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat u zowel op 30 april 2014 als op 15 maart 2015 een visumaanvraag indiende bij de Ambassade van België in Abu Dhabi (VAE) en alwaar – in het kader van uw visumaanvragen – uw vingerafdrukken werden genomen.** Daarnaast werden uw vingerafdrukken eveneens genomen op 22 juni 2014 op de Spaanse ambassade te Abu Dhabi (zie informatie in administratief dossier). Wanneer de interviewer van het CGVS u confronteerde met de*

vaststellingen dat uw vingerafdrukken genomen werden in de VAE en dat uit informatie blijkt dat uw vingerafdrukken driemaal genomen werden in ambassades in de VAE (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 15-16) wijzigde u uw verklaringen en beweerde u plotsklaps dat de smokkelaar u eenmaal uw vingerafdrukken liet afgeven in Abu Dhabi en dat u de vraag of u buiten kwam in Abu Dhabi verkeerd had begrepen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 15-16). Nogmaals gesteld "Uit onze informatie blijkt dat uw vingerafdrukken 3 maal genomen werden telkens in ambassades te Abu Dhabi?" repliceerde u "Ik herinner me slechts een keer" (zie gehoorverslag CGVS, dd. 4 februari 2016, p. 23). Hoewel u aanvankelijk beweerde zich niet te herinneren of u op de ambassade documenten diende te ondertekenen (p. 23) stelde u nadien "Ik herinner het me niet maar waarschijnlijk ondertekende ik wel documenten" (p. 23). Gesteld "Normaliter zou u driemaal persoonlijk naar de ambassade zijn gegaan om een visum aan te vragen" (p. 23) en "Ging u driemaal naar ambassades [in de VAE]?" (p. 23) stelde u plotsklaps dat u naar verschillende plekken werd gebracht door de smokkelaar (p.23) en dat u zich herinnert dat de smokkelaar u op 2 momenten naar 2 plekken bracht (p. 24). Opnieuw geconfronteerd met uw eerdere verklaringen waarbij u stelde dat u opgesloten bleef [in de VAE] en niet buiten kwam (p. 24) repliceerde u "Ik bedoelde dat ik niet in de stad mocht rondlopen maar hij nam me wel mee buiten naar plaatsen" (p. 24). **De vaststelling dat u uw verklaringen steeds aanpast naargelang de interviewer van het CGVS u confronteert met anomalieën in uw verklaringen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.** Daarenboven blijkt uit uw Zweeds asiëldossier dat u in Zweden verklaarde dat u in 2014 gedurende drie dagen in België verbleef voor werkdoeleinden – hetgeen overeenkomt met de informatie in uw visumdossier dat u voor een conferentie genaamd "Youth Cross Continental Cooperation Summit 2014" van 22 tot 25 mei 2014 werd verwacht (zie COI Case Visa 2016-ARE01 dd. 10 februari 2016) en dat u in Zweden toegaf een visum voor Spanje te hebben aangevraagd (zie Zweeds asiëldossier)." De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van deze vaststellingen te verklaren of te weerleggen. De loutere stelling dat zijn eerlijk is geweest, dat zij verteld heeft dat zij inderdaad in Abu Dhabi is geweest en een visum heeft aangevraagd en dat zij ook heeft verteld dat alles – tegen betaling – door de smokkelaar geregeld werd, kan immers bezwaarlijk volstaan om voorgaande bevindingen in een ander daglicht te plaatsen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoekster gaat er met haar betoog overigens aan voorbij dat uit haar asiëldossier niet alleen blijkt dat zij in het bezit is van een geldig Djiboutiaans paspoort, doch dat haar bovendien op 18 februari 2014 een verblijfsvergunning werd uitgereikt in de VAE, waar zij resideert onder het sponsorschap van haar Ethiopische echtgenoot, die op datum van het antwoorddocument, 10 februari 2016, nog steeds in de VAE werkzaam zou zijn. Daarenboven kon op basis van haar vingerafdrukken worden vastgesteld dat zij op 30 april 2014 een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi, dat zij op 22 juni 2014 een visumaanvraag indiende bij de Spaanse ambassade te Abu Dhabi en dat zij op 15 maart 2015 een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi. Het geheel van deze vaststellingen doet op manifeste wijze afbreuk aan verzoeksters verklaringen, die in de bestreden beslissing correct worden samengevat als volgt: "(...) In maart 2014 zette u het zorgcentrum stop. In april 2014 ging u naar uw oom die uw vlucht voorbereidde. U besloot Somalië te ontvluchten omdat u mishandeld en geslagen werd door clanleden van de Marehan-clan en u voor uw leven vreesde. Op 1 mei 2014 reisde u naar Abu Dhabi (VAE). Op 4 juni 2014 arriveerde u in België. De smokkelaar, A.(...), beweerde in België dat er te weinig werd betaald voor uw vlucht. Vervolgens wilde de smokkelaar met u trouwen maar u weigerde. Hierop dreigde hij uw kinderen te zullen vermoorden. Aldus besloot u vrijwillig mee terug te keren naar Somalië met de smokkelaar. Op 9 juni 2014 reisde u terug naar Mogadishu met de smokkelaar. Aangekomen op de luchthaven van Mogadishu ging de smokkelaar weg. Eind juni 2014 keerde u terug naar Baardheere. Begin 2015 begon u te werken als verpleegster in het algemeen ziekenhuis van Baardheere. U vertelde vaak over de noodzaak van studies voor meisjes en gaf voorlichting over vrouwenbesnijdenis. Al-Shabaab vroeg u te stoppen met zulke zaken te vertellen en wilde u inlijven. Op 14 februari 2015 werd u thuis gearresteerd door leden van Al-Shabaab. U werd 20 dagen vastgehouden op het platteland rond Mogadishu waarna u kon ontsnappen. U ging naar uw oom die opnieuw smokkelaar A.(...) contacteerde. Op 15 maart 2015 verliet u Somalië en reisde u per vliegtuig naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). (...)" Immers, de vaststellingen dat haar reeds op 18 februari 2014 een verblijfsvergunning werd uitgereikt in de VAE en zij op 30 april 2014 een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi, vallen niet te rijmen met haar verklaring dat zij op 1 mei 2014 een eerste keer naar Abu Dhabi reisde. Het gegeven dat zij op 22 juni 2014 een visumaanvraag indiende bij de Spaanse ambassade te Abu Dhabi is dan weer onverenigbaar met haar bewering dat zij op 9 juni 2014 vanuit België terug reisde naar Mogadishu en dat zij pas op 15 maart 2015 Somalië opnieuw verliet. Haar stelling dat zij op 15 maart 2015 Somalië een tweede maal verliet en per vliegtuig naar de VAE reisde kan dan weer moeilijk in overeenstemming worden gebracht

met het feit dat zij deze zelfde dag reeds een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te Abu Dhabi. De gegevens uit verzoeksters visumdossier halen aldus volledig de geloofwaardigheid onderuit van haar verklaringen als zou zij slechts tussen 1 mei 2014 en 4 juni 2014 en van 15 maart 2015 tot 20 april 2015 in Abu Dhabi hebben verbleven en aldaar door de smokkelaar in een woning opgesloten zijn geweest.

In zoverre verzoekster nog wijst op haar uitgebreide kennis van haar regio van herkomst uit Somalië en zij in dit verband een aantal passages uit het gehoorverslag citeert, slaagt zij er niet in een ander licht te werpen op het geheel van bovenstaande vaststellingen. Dit klemt des te meer daar haar kennis een aantal opvallende lacunes vertoont, zoals blijkt uit de door haar geciteerde passages, waardoor de Raad zich niet van de indruk kan ontdoen dat het slechts een gebrekkig ingestudeerde kennis betreft.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Baardheere gelegen in de provincie Gedo en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken zodat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door haar ingeroepen vrees voor clanleden van de Marehan in Somalië en Al Shabaab.

2.6. Aangezien uit haar visumdossier aldus blijkt dat verzoekster over de Djiboutiaanse nationaliteit beschikt, beoordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar asielaanvraag correct ten opzichte van Djibouti.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de overwegingen waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *“Wat betreft uw bewering dat uw dochters niet besneden zijn maar riskeren VGV te ondergaan dient opgemerkt te worden dat het CGVS de asielaanvraag van personen die niet in België verblijven, niet kan beoordelen. Het feit zich buiten het land van herkomst te bevinden, is namelijk een van de vijf voorwaarden om in aanmerking te komen voor een status van internationale bescherming.*

In verband met de fysieke en psychologische gevolgen van de genitale verminking uit het verleden dient u medische attesten van dr. A.(...) V.(...) op datum van 10 augustus 2015 en 30 november 2015 in. De enige conclusies die de commissaris-generaal kan trekken uit deze documenten, zijn enerzijds dat u in het verleden genitale verminking hebt ondergaan op de leeftijd van 7 jaar en dat u gevolgen van deze verminking ondervindt, en anderzijds dat u verzorging hebt kunnen krijgen om de effecten van deze gevolgen te verhelpen en/of om deze gevolgen te verzachten.

In verband met het psychologische aspect van uw besnijdenis hebt u verklaard dat u besneden werd op de leeftijd van 7 jaar, en vervolgens de volgende evolutie hebt doorgemaakt: u vervolmaakte universitaire studies in Pakistan en had een beroepsleven. De medische attesten stellen dat u besneden en dichtgenaaid werd en nu open bent door seksueel contact – u bent een gehuwde vrouw. Bijgevolg hebt u geen enkel element vermeld dat bij u een zodanige vrees kan opwekken dat deze zou doen veronderstellen dat een terugkeer naar Djibouti ondenkbaar zou zijn wegens de gevolgen van uw besnijdenis in het verleden.

Hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologische welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.” Het geheel van deze overwegingen blijft aldus onverminderd staande en wordt door de Raad overgenomen.

De Raad ontwaart in het administratief dossier verder geen elementen waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster in geval van terugkeer naar Djibouti gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van

artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift evenmin gegevens in die zin bij.

2.7. Ook de overige door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar asielaanvraag kunnen ombuigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Wat betreft de door u voorgelegde studentenkaart van Preston University Campus Islamabad op naam van Z.(...) Z.(...) S.(...) M.(...), de door u voorgelegde Degree of Executive Master of Business Administration in Health Management op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) en het door u voorgelegde Diploma in General Nursing op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) kan gezegd worden dat uw universitaire studies in Pakistan geenszins ter discussie worden gesteld in het kader van onderhavige asielaanvraag. Wat betreft de door u voorgelegde employee ID op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) van Relief International kan gesteld worden dat deze kaart geenszins een bewijs vormt voor uw beweerde Somalische nationaliteit noch de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in Somalië kan staven. Wat betreft het door u voorgelegde Certificate of Recognition op naam van Z.(...) S.(...) M.(...) dat stelt dat u in december 2005 uw diensten aanbood in het kader van de Post Earthquake Relief Operations in Pakistan kan gezegd worden dat dit document geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de door u voorgelegde persoonlijke foto's die aantonen dat u in de gezondheidssector werkzaam was kan slechts gezegd worden dat deze foto's noch uw beweerde Somalische nationaliteit noch de door u ingeroepen asielmotieven kunnen staven.”*

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS